

Заклад дошкільної освіти (ясла-садок) №100 «Гармонія»
Запорізької міської ради

ДІТЯМ ПРО УКРАЇНУ: МІФИ ТА ЛЕГЕНДИ

Зміст

Зміст	2
Легенда про колодязь в Чернівецькій області	4
Легенда про калину в Тернопільській області	5
Легенда про віночок	6
Легенди про о. Хортиця в Запорізькій області	7
Легенда про острів Мамає в Миколаївській області	9
Легенда про долину нарцисів у Закарпатській області	10
Легенда про місто Київ	11
Легенда про походження міста Львів	12
Легенда про крейдяні скелі в Донецькій області	14
Легенда про співочі тераси в Харківській області	15
Легенда про Івано-Франківську трембіту	16
Легенда про золотий корабель в Одесі	17
Легенда про скіфів у Кіровоградській області	18
Легенда про Петриківський розпис в Дніпропетровській області	19
Легенда про місто залізничників на Волині	22
Легенда про барвінковий острів на Полтавщині	23
Легенда про історію міста Суми	24
Легенда про ліс у Вінницькій області	25
Легенда про острів Джарилгач у Херсонській області	27
Легенда про блискавку у Житомирській області	28
Легенда про камінь старця Пилипа Луганського	29
Легенда про місто Рівне	30
Легенда про колодязь у Черкаській області	31

Легенда про будинок-корабель у Чернігівській області	32
Легенда про Кам'янець-Подільський у Хмельницькій області	33
Легенда про Ведмідь-гору (Аюдаг) у Криму	34
Легенда про державні символи України	36

Легенда про колодязь в Чернівецькій області

Є у Чернівцях незвичайний колодязь. Він був вкрай цінним для місцевих жителів, адже вода не була у вільному доступі. З цим колодязем пов'язана цікава легенда. Жив у Чернівцях в давнину багатий турок – паша. Побачив він одного разу біля колодязя гарну дівчину й закохався. Кликав паша її заміж, та не йшла дівчина, бо не любила його. Розгнівався тоді чоловік та заборонив місцевим черпати воду з колодязя. Після цього прийшла дівчина до колодязя. Паша побачив її та зрадив. А дівчина й стрибнула в колодязь. Легенда ця розповідає про волю українського народу.

Легенда про калину в Тернопільській області

Було це давно-давно, ще у ті давні часи, коли на нашу землю постійно нападали турки та татари. Була неділя. Все село гуляло на весіллі у Калинки. Та раптом, мов чорна хмара, налетіли татари. Усі чоловіки кинулися захищати село, а дівчата, щоб не потрапити у полон, тікали до болота. Вони навіть відірвалися від погоні, але болото затягнуло їх. Там, де дівчата потонули, з часом вирости кущі з червоно - вогняними ягодами. Дали люди їм назву калина. Відтоді росте і красується в селищі міського типу Микулинці (Тернопільська область), та й по всій Україні, калина. Старі люди кажуть, що для зберігання цілющих властивостей калини, потрібно зривати її ягоди саме в неділю.

Легенда про віночок

Йшла одного разу дівчина по калину. Зустрів її парубок й каже: «Знімеш вінок – моя люба будеш». Матуся дівчині веліла не знімати вінок, але парубок такий гарний був, говорив красиво, а його лагідний погляд зігрівав серце. Зняла дівчина вінок, й парубок враз перетворився на страшного дідька й вкрав її. Тому люди кажуть, що вінок є захистом від нечистої сили та символом слави, перемоги, святості, щастя, успіху, миру, сонця й молодості. Виготовляють традиційний український вінок з 12 квітів: деревію, барвінку, мальв, калини, незабудки, безсмертнику, чорнобривців, любистку, волошки, ромашки, червоного маку, хмелю.

Легенди про острів Хортиця в Запорізькій області

Зміїна печера – це отвір у скелі, який можна розгледіти лише перебуваючи на воді: в човні або ж байдарці. Ходять легенди, що тут жив дракон українського походження, який покинув це місце разом з козаками.

В музеї острова Хортиця почесне місце займає Чорний камінь. Цей камінь зберігся ще з часів льодовикового періоду. Подейкують, що його прибило до острова під час зрушень тектонічних плит. Історики ж стверджують, що камінь привезли сюди переселенці. Так чи інакше, Чорний камінь – справжня реліквія острова Хортиця.

Легенди про острів Хортиця в Запорізькій області

Кажуть, що в районі Стрілецького острова колись були заховані скарби: золото, срібло, монети. Минув час й на острів приїжджав дивний старий у пошуках багатств. Навпроти острова Хортиця знаходиться маленький острівець з невеликим будинком, під яким є печера, де і заховано те саме золото. Легенди свідчать, що вхід туди закритий на кілька замків. Історики стверджують, що старий, що шукав скарби, можливо був одним з останніх козаків, які повернулися за своїми скарбами.

Легенда про острів Мамає в Миколаївській області

Козак Мамай – легендарний герой-захисник, який є своєрідним втіленням українського характеру, образ волелюбності та невмирущості народу. Він плекав одвічну мрію: не воювати, а у себе вдома риштувати, мурувати, будувати. Ще й досі у деяких домах жителів села Мигії зберігаються картини із зображенням козака. Він сидить під явором і грає на бандурі. Голова голена, чуприна (оселедець) за вухом, довгі вуса. Сам він у багатій, довгій куртці із золотим позументом і китицями, і «в широких, як море, шароварах». Зазначимо, що традиції козака Мамає складають на нашій землі низку системних напрямків: незламність духу, народну віру у своє безсмертя та звитяжний волелюбний дух.

Легенда про долину нарцисів у Закарпатській області

Колись у сиву прадавнину у Хусті в замку жили князь, княгиня та їхня красуня-донька Руся. На околиці міста проводив життя гончар Іванко. На день Русиного повноліття до замку прийшло багато сановитих візитерів та городян з дорогими гостинцями. Іванкові кортіло теж зробити подарунок — це була дивна ваза, на якій, наче живі, мерехтіли квіти граціозного білого нарциса. У цю мить Іванко та Руся закохались одне в одного. Після того вони стали крадькома зустрічатися у мальовничій долині. Та одного разу князь довідався і так ошаленів, що схопив Іванкову вазу і жбурнув з княжої гори. Ваза розбилася об скелину та розсипалась по долині дрібним дощем. Коли зійшло сонце, то всі побачили, що придолинок вкритий біло-зеленим нарцисовим килимом.

Джерело:

<https://uzhgorod.net.ua/news/61529#:~:text=%D0%86%D1%81%D0%BD%D1%83%D1%94%20%D1%96%20%D1%96%D0%BD%D1%88%D0%B0%20%D0%BB%D0%B5%D0%B3%D0%B5%D0%BD%D0%B4%D0%B0%20%2C%D1%89%D0%BE,%D0%94%D0%BE%D0%BB%D0%B8%D0%BD%D0%B0%20%D0%BD%D0%B0%D1%80%D1%86%D0%B8%D1%81%D1%96%D>

Легенда про місто Київ

Жили-були три брати: Кий, Щек та Хорив й сестра їхня – Либідь. Кий сидів на горі, де нині узвіз Боричів, а Щек сидів на горі, яка нині зветься Щекавицею, а Хорив — на третій горі, через що зветься вона Хоривицею. А іменем сестри їхньої названа річка Либідь.

Й збудували вони містечко на честь свого старшого брата й нарекли його Києвом. А навколо міста був ліс і пуща велика, і ловили там звірів. І були мешканці Києва мудрими й тямущими, добрими й щедрими людьми.

Легенда про походження міста Львів

Один князь поїхав на лови. Він полював цілий день, а увечері став на спочинок разом зі своїм почтом біля підніжжя високої гори. Аж підходить до вогнища старець і каже:

— Недобре місце ти вибрав, князю. Ця гора називається горою Лева. У ній є печера, а в тій печері живе величезний лев-людожер. Щоночі він виходить з печери і йде на пошуки поживи. Багато людей загинуло, і зрештою люди пішли з цих місць. А цієї ночі леву не доведеться далеко ходити на лови, якщо ти не втечеш звідси. Рятуй своє життя, князю.

— Мисливець не тікає від дичини, а полює на неї, — спокійно відказав князь.

— Якщо визволиш цей край від людожера, люди повік-віки будуть вдячні тобі, — вклонившись, відповів старець і пішов.

Коли настала ніч, князь не ліг спати. З мечем у руках він чатував біля печери. І от наче грім гримнув вдалині — це заревів лев, що прокинувся голодний та лютий.

Коли голова чудовиська показалася у отворі печери, князь змахнув мечем і щосили опустив його на могутню шию звіра. Від лев'ячого реву здригнулися гори, і мертвий звір гримнув на землю.

На честь своєї перемоги князь взяв собі ім'я Лев, а зображення звіра помістив на своєму гербі. На сусідній горі, ще вищій від гори Лева, князь Лев збудував замок.

Невдовзі біля підніжжя цієї гори почали селитися люди, сподіваючись на захист могутнього князя Лева від ворогів. Тож місто, що незабаром тут постало, почали називати Львовом.

Легенда про крейдянi скелі в Донецькій області

Природа околиць села Білокузьминівки Костянтинівської міської територіальної громади заворожує своєю красою, чарівністю та загадковістю. Над полями височіє крейдяна скеля – Біла Гора. На літопис селища нашарувалося багато міфів та загадок. За одним з них, на рубежі 10 – 20-х років ХХ ст у скелях Білокузьминівки оселився відлюдник, для чого видовбав собі в крейдяній породі нішу-печерку, витесав ліжко та підставку для ікон. Він ходив босоніж влітку й взимку, за що його прозвали Стефаном Босим. У селі з'являвся зрідка, просив милостиню. Люди почитали пустельника за святого, приносили йому їжу й пожертвування.

Можна припустити, що факт перебування відлюдника на Білій Горі пов'язаний з ліквідацією в 1918 р. Святогірського Свято-Успенського монастиря. У короткий термін усіх насельників вигнали. Ченці були змушені мандрувати та шукати собі інше місце проживання. Можливо,

Стефан
Босий був
одним з
вигнанців.

Джерело:
<https://muzey-dokm.pp.ua/bilokuz-mynivski-krejdyaniskeli.htm>
!

Легенда про співочі тераси в Харківській області

«Співочі тераси» – незвичайний фруктовий сад, що має вигляд великого амфітеатру. Названий цей своєрідний амфітеатр під відкритим небом, так чудернацьки, через свої дивовижні акустичні властивості.

Існує цікава легенда. У Павла Івановича, що володів місцевими землями, була кохана донька Наталія. Вона гарно співала бо мала милозвучний голос. Якось Павло Іванович з Наталією прогулювалися тією місциною. Вони спустилися до миловидних ставків і тут сталося щось дивовижне. Наталі, захоплена красою природи, заспівала, а її голос наповнився незвичайним та чарівним звуком. Всі, хто чув це, були приємно вражені таким. Саме тоді Павло Іванович Харитоненко і зрозумів, що природа вказує йому створити видатну пам'ятку архітектури, названу пізніше «Співочими терасами».

Джерело: <https://we.org.ua/malovnychi-kutochky-ukrayiny/harkivska-oblast/spivochi-terasy-arhitektura-shho-melodijno-zvuchyt/>

Легенда про Івано-Франківську трембіту

Колись давно в Карпати прийшли русини, які тікали від кочівників завойовників. Кажуть, часи були такі, що кожен дбав аби самому якось вижити. Селилися родинами. Деякі подалі од гурту подалися.

Родина де ріс леґінь красний Івасько, попростувала до Бескиди, а родина де піднімалася юнка, мов та річечка, до Говерли. Роз'їхалися, розлучивши леґеня та юнку. Сумуючи за милою, придумав Івасько чарівну трембіту з почуттям полум'яним і силою гromовиці. Гукне з Бескиду, а дівчина аж на Говерлі чує голос милого. Вигадали молодята мову трембітову, та не судилося бути їм в парі: Івась помер у сутичці з хижим звіром. А дівчина не знала і все викликала милого голосом подарованої хлопцем трембіти. Взяла з собою інструмент та й піднялася на Говерлу. Відтоді її ніхто не бачив.

Минали часи. Звук трембіти увійшов у побут, у серце, у душу і мрію гуцулів. Як найдовший духовий інструмент трембіту занесено у Книгу рекордів Гіннеса.

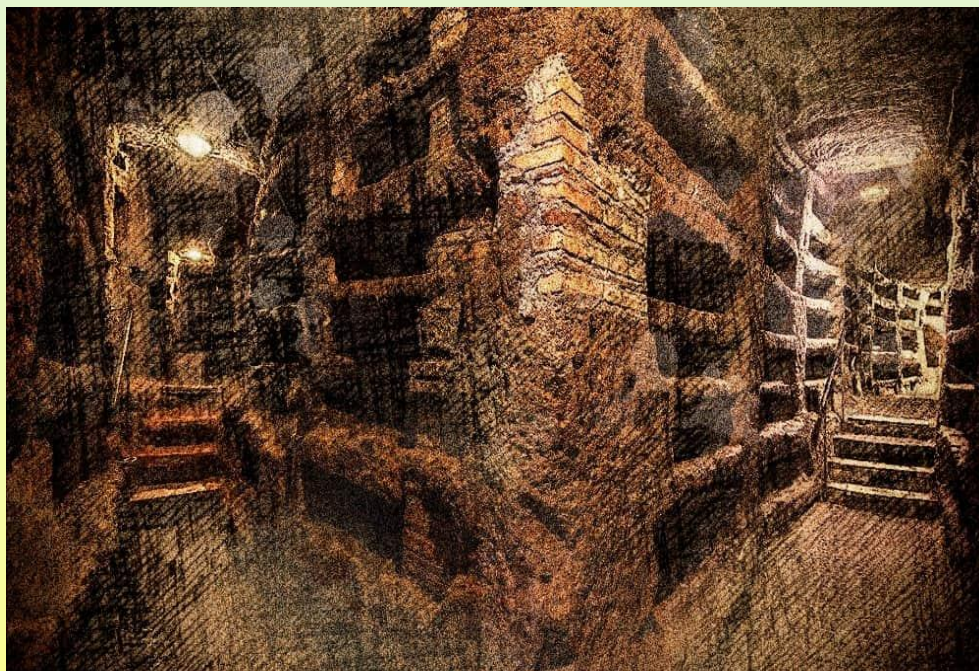

Джерело:

<https://www.0342.ua/news/2448246/guculska-trembita-dusa-ukrainskih-gir-ta-gordist-ukraini>

Легенда про золотий корабель в Одесі

У кожному місті обов'язково є свої легенди про заховані скарби, а в Одесі таких легенд чимало. За однією з них, у підземеллі одеських катакомб один морський капітан сховав цілий статок — корабель, виготовлений з чистого золота. Цей дорогоцінний дар він отримав за те, що брав участь у порятунку людей з «Титаніка». Золоту копію загиблого лайнера капітан чомусь сховав у катакомбах десь на Фонтані (один з районів Одеси). Потім він чи загинув, чи то просто забув про неї, але копія, нібито, так і знаходиться десь у лабіринтах катакомб. Азартні одесити неодноразово намагалися знайти скарб, але завжди потерпали від невдачі.

Джерело: <https://odessa-life.od.ua/uk/article-uk/odesskie-istorii-i-legendy-neulovimoe-zoloto-bespokojnyj-imperator-i-most-nad-bezdnoj>

Легенда про скіфів у Кіровоградській області

Давно це було, можливо тисячі-тисячі років тому. Жили у нашому краю скіфи, це такий давній народ, а над ними був цар, і звали його Аріант. І вирішив він порахувати своїх підданих, але як це зробити? Думав він, думав і придумав... Наказав цар зібрати всіх скіфів і до самого останнього, а було в нього багато їх: скіфи-орачі, землероби, скіфи-скотарі, мисливці, і «царські» скіфи. І наказав він їм принести свої стріли, кожному по одній. Далі наказав розпалити вогнище велике, до неба, зробити таку бронзову піч. І піч та жевріла цілий день і цілу ніч, а скіфи ламали свої стріли і кидали в неї наконечники від стріл. А коли порахував – виплавився в тій печі великий казан, який піднімався високо над землею. І покрив його цар чистим золотом, що сяяло і затьмарювало навіть сонце. Багато людей вже тисячі років шукають цей казан. Та кажуть люди, що розсипався він давно на маленькі частинки, які розкидані по всій землі. І стали з часом золотими злиткам. А тим, хто хоче знайти скіфське золото, являється одного разу олень з золотими копитами і вибиває іскри – тут і шукай! Або ж стоїть на курганах одинока стара груша – це теж такий знак, що тут золото закопане.

Джерело: <https://kroptravel.gov.ua/node/40>

Легенда про Петриківський оберіг в Дніпропетровській області

Ох і гарні степи Петриківщини. Яскраві від квітів, дзвінкі від пташиного співу. І люди тут жили вільні як вітер, щедрі як земля, красиві як сонце. Таких дівчат, мабуть, ніде у світі немає. Одна за одну краща та миліша.

Козаки й козачки. Дійшли до османського хана чутки про красунь і забажав він мати їх у своєму гаремі. Та знав, що козаки нізащо не віддадуть своїх коханих. То вирішив їх обдурити. Послав хан в Україну

величезне військо. Піднялися на зустріч йому козаки. День і ніч рубили вони ворога. Але не знали наші воїни, що ще кількадесят османів під виглядом торгового люду йдуть за красунями. Тим часом в Петриківці зібралися жінки старшого віку. Тривога бентежила їхні серця. Біду передчували. Зговорилися піти до старої козачки, яка зналася на ворожінні.

- Бачу ворога близько, - сказала вона. – Йде він до нас тишком-нишком. Думки в нього чорні, а дії підступні.

- Як же ми можемо захиститися від ворогів, - запитали у ворожки жінки. – Ми можемо взяти в руки зброю, але наших сил недостатньо, щоб протистояти міцним чоловікам. Подумала

ворожка, помовчала, подивилася навкруги. А в її хаті на усіх стінах були підвішені оберемки сушених квітів. Бо ж було й лікувала вона своїх земляків.

- Нас врятують наші квіти, - задумливо проговорила стара.

- Як це? – здивувалися жінки.

– Літо скінчилося, квіти зів'яли, за деревами вже не сховаєшся. Тож як вони нас врятують? Що ти кажеш таке ворожка?

- Повертайтеся по домівках, сестри. Беріть буряки, моркву – все, що знайдете в коморах. Робіть з них фарби. Беріть своїх котів - мурчиків та обережно, щоб не пошкодити, зріжте з них шматочки вовни та зробіть пензлики. Малюйте квіти на печах, на стінах, на посуді. Будете готові, гукайте мене. Зайду до кожної хати.

Здивовані пішли жінки по своїх домівках. І закипіла робота. Увесь вечір і всю ніч малювали вони квіти, поступово перетворюючи біленькі хатки у яскраві квітучі галявини. Навіть, з-під рук тих, хто не вмів малювати, народжувалися дивовижні цибулини-квіточки, стиглі грона калини. Деякі майстрині захопилися малюванням так, що прикрашали свої малюнки казковими птахами. У ту ніч село не спало. Під ранок знову пішли жінки до ворожки.

- Ми все зробили, як ти казала. Що нам далі робити? – запитали вони в неї.

- Подивимося, що у вас вийшло, - сказала ворожка й пішла по хатах.

Заходила стара в уквітчану хату й сипала на малюнки порошком з подріблених квітів. І так в кожній хаті. На ранок до села підійшли вороги під виглядом торговців. Але села вони не побачили. Перед очима незваних гостей серед майже голого осіннього степу постав дивовижний сад із неймовірних чарівних квітів, а на них співали дивовижні птахи із казковим пір'ям. Спробували вороги пройти через цей сад, та надто тісно спліталися між собою калини й волошки, соняшники й троянди.

Надто широкими були крила птахів, які застеляли ворогові очі. Кілька днів ходили навколо саду вороги, але так нікого й не побачили. Змушені були повертатися до свого хану ні з чим. Відступило й велике ханське військо. А згодом і козаки повернулися додому. З переможними піснями підходили вони до Петриківки і під ці співи проступали між яскравими квітами їхні охайні біленькі домівки. А з них виходили до своїх козаків усміхнені й щасливі козачки. Відтоді яскраві квітково-калинові орнаменти прикрашають домівки Петриківки. І кожен місцевий житель знає, що ці

малюнки є магічним оберегом селища.

Джерело: <http://tourism.dp.gov.ua/wp-content/uploads/2020/08/%D0%9F%D0%B5%D1%82%D1%80%D0%B8%D0%BA%D1%96%D0%B2%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B8%D0%B9->

[%D0%BE%D0%B1%D0%B5%D1%80%D1%96%D0%B3.pdf](#)

Легенда про місто залізничників на Волині

Історична легенда розповідає про заснування міста Ковель за часів Данила Галицького. Так, завітавши до кузні, що стояла на березі Турії, князь Данило попросив коваля викувати меч. Майстер погодився. Зроблена ним зброя виявилася міцнішою від лицарської. Тож, розповідають, промовив князь до коваля: «Буде віднині це місце зватися іменем твоїм, Ковле».

Ковель отримав назву «міста залізничників», тому що саме залізниця і люди, які тут працюють, багато в чому визначають сучасний транспортний та економічний потенціал міста. Щоденно фірмові пасажирські та приміські поїзди перевозять тисячі пасажирів залізниці. Про їхню безпеку та комфорт дбають десятки підрозділів і служб Ковельського залізничного вузла.

Джерело: https://www.volynnews.com/news/society/misto_zaliznychnykyv_svyatkuye_den_narodz_hennya_istoriia_video/

Легенда про Барвінковий острів на Полтавщині

Колись давно в селі Дейманівка жив у маєтку пан. Щасливо жив, не бідував. Мав він єдиного сина. Та раптом прийшло горе в його дім.

Захворів і помер син. Пан довго сумував. А потім звелів наймитам поховати хлопця на острові Ляхів, що неподалік села. У пам'ять про рідну дитину він посадив по всьому острову барвінок.

З тих часів кожного року ранньої весни встеляється земля в Ляхові зеленим килимом і зацвітає тисячами синіх квіточок, як очі сина, як глибочінь неба.

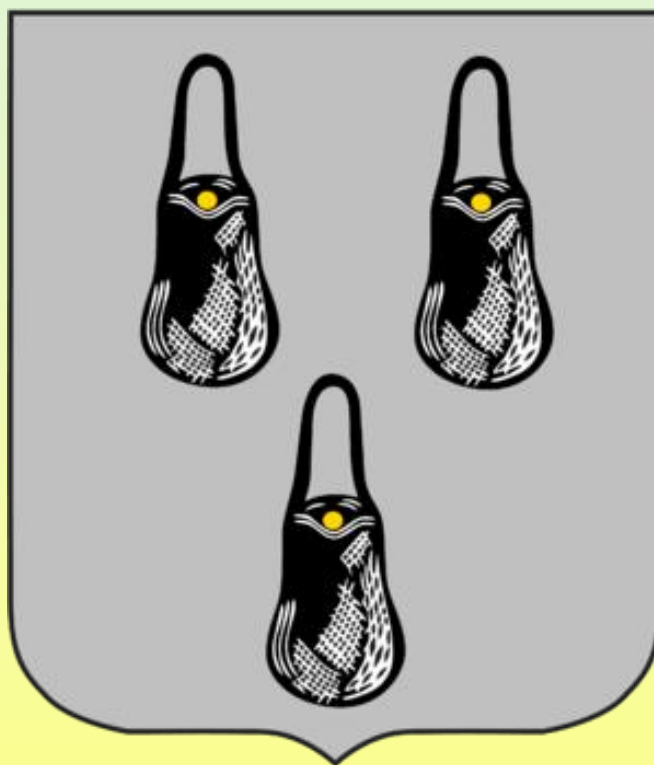
Джерело:

<https://proridne.org/%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D1%81%D1%8C%D0%BA%D1%96%20%D0%BD%D0%B0%D1%80%D0%BE%D0%B4%D0%BD%D1%96%20%D0%BB%D0%B5%D0%B3%D0%B5%D0%BD%D0%B4%D0%B8/%D0%91%D0%B0%D1%80%D0%B2%D1%96%D0%BD%D0%BA%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D0%B9%20%D0%BE%D1%81%D1>

Легенда про історію міста Суми

Центром області є місто Суми, яке має понад трьохсот шістдесятилітню історію, оповиту легендами. Навіть походження його назви має декілька тлумачень. За однією із версій назва Суми пішла від річок Сума та Сумка, що оточували козацьку фортецю, за іншою — від великої кількості води, з тюркської слово «су» означає — вода.

Популярною версією є легенда, яка розповідає про козаків, що знайшли на березі річки три сумки з золотими монетами. І саме на тому місці заснували місто, що було назване Сумами, на честь отих сумок із золотом. Як би там не було, але легенда прижилася і тепер три сумки прикрашають герб міста

Джерело:

<https://discover.ua/inspiration/neskuchnye-sumy-ili-cto-interesnogo-mozno-uvidet-v-oblastnom-gorodke#:~:text=%D0%A6%D0%B5%D0%BD%D1%82%D1%80%D0%BE%D0%BC%20%D0%BE%D0%B1%D0%BB%D0%B0%D1%81%D1%82%D1%96%20%D1%94%20%D0%BC%D1%96%D1%81%D1%82%D0%BE%20%D0%A1%D1%83%D0%>

Легенда про ліс у Вінницькій області

Є на Вінниччині село Подільське, посеред якого росте Яремин ліс. Лише у місцевих легендах зберіглось пояснення цієї незвичної, на перший погляд, назви.

Дуже давно, коли ще село було малим хуторцем, на його околиці поселився селянин Ярема. Він був дуже роботящим, завжди щось робив, ніколи не мав вільної хвилини. Неподалік від хати Яреми був глибокий яр, по дні якого текла болотиста річечка. Щовесни яр розмивала вода, роблячи його ще страшнішим. Якось вирішив Ярема засадити яр деревами. А щоб працювалось швидше — звернувся по допомогу до односельців. Останні були надто

зклопотані, тому тільки звіддала спостерігали за невтомним Яремою. Ніхто не вірив, що одна людина спроможна засадити яр, але Ярема не здавався. Ходив лісами, викопуючи молоді деревця, просив у людей вишеньки та сливки й таки домігся свого: майже увесь яр був засаджений. Та природа вирішила випробувати терпіння молодого господаря: влітку вдарила нестерпна спека. Ярема бачив, що багато деревець гине від спеки, а допомогти їм не було змоги. Та не здався Ярема. Вирішив він зробити гребельку, щоб перегородити дно яру. Допомагати взялось все село й вже за кілька тижнів там виник маленький ставок. Тепер молоді дерева було звідки поливати, а

щовесни можна було досаджувати все нові й нові.

Працелюбність і настирливість зробили диво: через кілька років яр зеленів молодими деревцями, а ставочок став ставком. І ліс, і ставок люди стали називати Яреминим. Ця назва дійшла і до наших часів.

Джерело: <https://vn.20minut.ua/Nashe-mynule/prividi-z-monastirskih-ruyin-i-taemnitsya-starovinnogo-lisu-yakimi-leg-11451573.html>

Легенда про острів Джарилгач у Херсонській області

Як і будь-який поважний географічний об'єкт, Джарилгач з'явився не просто так. За легендою, Джарилгач був створений богинею.

Прекрасна Іфігенія, не бажаючи бути дружиною легендарного героя Ахілла, побігла до моря, щоб назавжди поринути у хвилі. Але богиня Артеміда, бажаючи врятувати свою вірну жрицю, почала сипати перед нею пісок. І що довше та бігла, то довшою ставала піщана доріжка. Так з'явився Джарилгач та ще добра сотня кілометрів піщаних пляжів, що доходили до краю Тендрівської коси. Острів відокремлюється від суші вузькою морською протокою, яка і допомагає створити та зберегти неповторну атмосферу острову.

Легенда про блискавку у Житомирській області

Неподалік від села Купище Коростенського району Житомирської області посеред лісу знаходиться поляна, якій місцеві жителі дали назву Громовище і вважають містичною. За легендою колись тут жив жорстокий заможний пан. Але одного разу блискавка вбила пана й спалила його садибу. З тих самих пір блискавки б'ють у Громовище під час кожної грози.

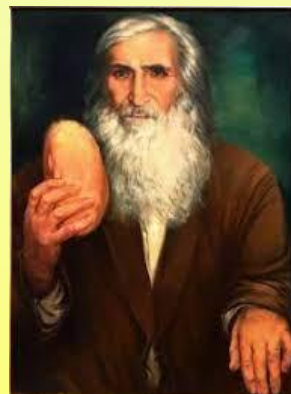
Легенда про камінь старця Пилипа Луганського

У Луганську шанують диякона Пилипа, якого місцеві православні віряни вважають святим, хоча він й досі не канонізований. Пилип Єлисейович Горбенко народився 22 листопада 1858 року в селянській родині на Чернігівщині. До Луганська він приїхав наприкінці XIX століття, прожив у місті до 1956 року, і помер у віці 98 років. Кажуть жив скромно, у келії.

Легенда розповідає про те, що у 1938 році Пилип поспішав у собор, коли його зупинили комсомольці і почали знущатися з його віри та набожності, вимагаючи вчинити диво. Поруч з ними лежав стовбур поваленого дуба. Пилип став перед ним навколішки і промовив молитву, а потім вдарив палицею і вимовив: «Дуб оцей обернеться в камінь на згадку про мене і на свідчення чудес Божих, а для тих, хто не буде вірити сказаному про мене, камінь цей буде видимим свідченням життя мого. Бо камінь цей буде лежати до Другого Пришестя, зміцнюючи немічних у вірі. Допоки не розквітне». За переказами у цей же момент дуб обернувся на камінь. І хоча Пилип наказав не ворухити камінь з місця, інакше буде біда, його переносили двічі.

Джерело:

<https://donbas24.news/news/donbaski-legendi-yaki-peredayutsya-z-pokolinnya-v-pokolinnya>

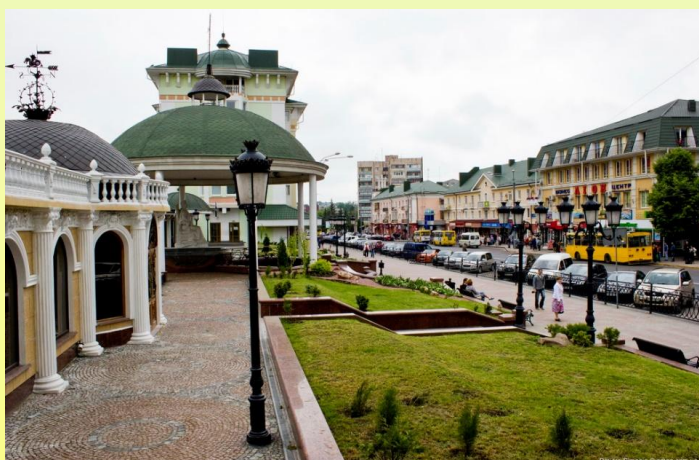

Легенда про місто Рівне

Ця прекрасна легенда прийшла до нас з чотирнадцятого століття. Легенда оповідає про силу великого і справжнього кохання і про те, на що здатна людина заради єдиної коханої жінки.

В ті далекі часи на території Київської Русі жив один князь на ім'я Велислав, людина мужня й хоробра. Одного разу побачив він прекрасну дівчину й шалено в неї закохався. Але вона відмовилася бути його дружиною доки він не завоює для неї сто міст і селищ. Хоробрий юнак не злякався – він зібрав військо і пішов завойовувати міста. Минуло декілька років, вже було завойовано дев'яносто дев'ять міст та селищ. Юнак був втомлений і виснажений, сили його були на межі. І тільки кохання до дівчини не дозволяло йому кинути все і відмовитися від своєї мети.

Через багато днів походу лісами й болотами князь раптом побачив невелике село, яка ховалася посеред густого лісу. Ось воно й стало рівно сотим населеним пунктом з усіх завойованих Велиславом міст і селищ. Звідси й пішла назва міста Рівне. Дотримав наполегливий юнак дане слово, повернувся з походу і одружився на своїй прекрасній дівчині.

Джерело:

<https://uk.m.wikipedia.org/wiki/%D0%86%D1%81%D1%82%D0%BE%D1%80%D1%96%D1%8F%D0%A0%D1%96%D0%B2%D0%BD%D0%BE%D0%B3%D0%BE>

Легенда про колодязь у Черкаській області

Існує легенда, що у Черкасах, недалеко від Дніпра, проживала бабуса Олена Якимівна Слюсариха. Якось, готуючись до Різдва, вона дуже втомилась, прилягла на лаві і міцно заснула. І приснився їй сон: начебто приходить до неї Тарас Шевченко і каже: "Я приніс тобі відро води", потім зник. А у відрі була чиста і прозора вода. Ранком усі Слюсарі в сімейному колі обговорили сон і вирішили: Шевченко показує на те місце, де повинна бути вода. Андрій та Василь – сини Олени, відразу взялися копати колодязь на тому місці, де стояло відро з водою. Минуло три дні, і пішла вода кришталево чиста. Андрій оголосив, що цей колодязь – колодязь Тараса. І так пішло поміж людей. Хтось помітив, що тут вода цілюща, і в це люди швидко повірили не тільки в Черкасах. На другий день після Стрітіння колодязь освятили. Чи справді вода в колодязі була цілющою – про це ніхто не міг остаточно стверджувати. Але люди вірили в лікувальні властивості води з Тарасової криниці.

Минув не один десяток років. Те місце, де стояла хата Слюсарів, біля якої був "колодязь Тараса", залито водою Кременчуцького водосховища, але й тепер старожили пам'ятають про колодязь Шевченка в Черкасах з цілющою свяченою водою біля Дніпра.

Легенда про будинок-корабель у Чернігівській області

Незвичайний двоповерховий маєток знаходиться в центральній частині Чернігова, на вулиці Хлібопекарській. Називається він кораблем не просто так. Маєток був побудований у 1906 році за проектом Григорія Остапенка – колишнього морського офіцера. Проживаючи в сухопутному Чернігові, капітан Остапенко замислив збудувати будинок, який нагадуватиме йому військовий корабель. Зовні будівля виглядає як гарний маєток у стилі модерн, родзинкою його є невеликий балкончик на другому поверсі. Згідно із міськими легендами, саме з цього балкончика господар будинку скидав "трап", по якому гості мали заходити до його будинку. Усередині на них чекали вузькі гвинтові сходи, по яким, як на справжньому кораблі, гості спускалися до банкетної зали. До речі, назви кімнатам капітан також давав морські: туалет він називав гальюном, кухню – камбузом, а кухаря – коком. Якщо придивитися, то і сьогодні на кованому балкончику можна побачити невеликі дверцята.

Джерело: <https://chernihiv.travel/ua/legend/lehenda-pro-budynok-korabel>

Легенда про Кам'янець- Подільський у Хмельницькій області

Є у кам'янчан дивовижна історія про втрачений скарб. Коли козаки відвойовували від турків Кам'янець, останнім швидко довелося тікати зі награваними скарбами. Коли один із екіпажів переправлялися через міст, у нього відпало колесо. Усе золото поховали води. Смотрича. Відтоді багато відчайдухів намагалося знайти скарб, проте говорять, що на ньому лежить закляття, яке утримує золото на дні. А перестане воно діяти тільки тоді, коли турки знову повернуться у Кам'янець і стануть його володарями.

Джерело: <https://kp.20minut.ua/Kult-podii/mistichniy-kamyanets-miski-legendi-iz-prividami-ta-skarbami-10656112.html>

Легенда про Ведмідь-гору (Аюдаг) у Криму

У віддалені часи на самому березі моря поселилося стадо величезних звірів. Керував ним ватажок - старий і грізний ведмідь. Одного разу повернулися ведмеді з набігу і виявили на березі уламки корабля. Серед них лежав згорток. Старий вожак розгорнув його і побачив маленьку дівчинку. Дівчинка стала жити серед ведмедів.

Йшли роки, вона росла і перетворилася в красиву дівчину. Одного разу недалеко від ведмедячого лігва прибило до берега човен з молодим красивим юнаком. Буря довго носила його човен по хвилях, поки не викинула на кримський берег. Дівчина перенесла юнака в затишне місце. Багато разів приносила вона юнакові їжу і питво. Юнак розповідав їй, як живуть люди в його рідних краях. Дівчина співала для нього свої улюблені пісні. І в ці дні увійшла палка любов в серця обох ... Юнак вже зміцнів, він змайстрував щоглу, зробив вітрило - закохані вирішили покинути ведмедячий берег. Ось вже між човном і береговими скелями лягла широка блакитна гладінь. Тут повернулися на берег з далекого походу ведмеді і не виявили дівчину. Ватажок подивився на море і люто заревів. Він опустив величезну пащу в блакитну вологу і з силою став втягувати воду. Його приклад наслідували інші. Хвилі захоплювали човен назад до берега. Тоді дівчина заспівала. Звірі відірвали голови від води і заслухались. Лише старий ватажок не захотів залишати береги, продовжував лежати, вдивляючись у далечінь, де зникав човен з істотою, до якої він прив'язався.

І лежить старий ведмідь на березі вже тисячі років.

Скам'яніло його могутнє тіло. Могутні боки перетворилися на стрімкі прірви, голова зробилася гострою скелею, густа шерсть перетворилася в дрімучий ліс.

Джерело:

<https://uk.m.wikisource.org/wiki/%D0%9B%D0%B5%D0%B3%D0%B5%D0%BD%D0%B4%D0%B0%D0%BF%D1%80%D0%BE%D0%92%D0%B5%D0%B4%D0%BC%D1%96%D0%B4%D1%8C-%D0%B3%D0%BE%D1%80%D1%83>

Легенда про державні символи України

Давно-давно жила колись жінка. І було в неї три сини. Росли вони чесними, сміливими, дуже любили свою матусю. Підросли вони і вирішили піти у світ.

Вирушив у дорогу найстарший син. Мати на згадку про себе подарувала йому золоту корону з трьома промінцями. Пішов син між люди.

-Як його назвали?

-Тризуб.

Настала черга середнього сина. Йому мати подарувала в дорогу синьо-жовту тканину. Своїми звитяжними ділами прославляв він свою матір.

-Яке ім'я одержав середній син?

-Прапор.

А там, де був найменший син, завжди лунала дзвінкоголоса пісня. Адже мати своєму наймолодшому синові подарувала красивий солов'їний голос. І одержав син за свій голос і величний спів ім'я Гімн.

